

Hồi Thứ Ba Mười Tám

MỤ THÂM CHƯỚC ĐỘC

Mụ già thấy thiếu phụ cương quyết từ chối, khiến mụ bất bình. Môi mụ mím lại, đôi mắt hơi run run, tay từ từ giơ lên như muốn đánh thiếu phụ.

Nhưng không hiểu sao, mụ ta lại buông thông xuống, sắc diện trở lại bình thường.

Mụ lồm khồm chống gậy chạy theo thiếu phụ gọi giạt ngược:

– Nữ hiệp! Nữ hiệp! Nữ hiệp không nhận hoa thì... thì già này xin trả lạng bạc lại cho nữ hiệp.

Mụ liếc thấy thiếu phụ dừng bước quay lại, mụ càng làm ra vẻ yếu đuối, khệnh khạng trượt té, bụi bặm bám dính cùng mình mẩy.

Thiếu phụ vội chạy lại đỡ và hỏi:

– Sao? Bà có sao không?

Mụ già thở nhẹ một hơi rồi nói:

– Không sao!

Rồi mụ nhắc lại:

– Già.. già xin trả lạng bạc...

– Ô! Bà để xài đi.

– Nếu thế, nữ hiệp phải nhận của già bó hoa.

– Được! Tôi xin nhận một chiếc thôi.

Vừa nói thiếu phụ vừa vờ rút chiếc bông xấu nhứt trong đó.

Mụ già vội nói:

– Hoa đó không được tốt, để già lựa cho một hoa khác tốt hơn.

Bà ta nói xong, từ trong bị lấy ra một đóa hoa màu vàng tươi tốt, hương thơm bát ngát đưa cho thiếu phụ.

Trịnh Kiếm Hồng hốt hoảng la lớn:

– Đừng lấy mẹ ơi! Đó là “Vô Tâm Thảo”, một thứ cỏ giết người...

Chàng gào lên nhưng đâu ngăn được thiếu phụ.

Mụ già cười hì hì:

– Nó thơm lắm phải không nữ hiệp.

– Vâng! Cảm ơn bà đã khéo chọn hoa cho tôi.

Trịnh Kiếm Hồng lại hét:

– Mẹ mau vứt bỏ đi.

Mụ già lại tiếp:

– Nữ hiệp ngủi thử coi mùi thơm của hoa đặc biệt hơn các thứ hoa khác đó.

Trịnh Kiếm Hồng cả kinh:

– Mẹ đừng ngủi, mau vứt bỏ đi mẹ.

Nhưng đã trễ, thiếu phụ mỉm cười đưa hoa lên mũi ngủi rồi quay gót đi.

Mụ già nhìn theo, môi nở nụ cười bí mật...

Thiếu phụ vừa đi được vài bước, bỗng dừng ngã té.

Trịnh Kiếm Hồng điếng hồn:

– Mẹ! Mẹ chết rồi sao, mẹ...

Ngay lúc đó mụ già cung vừa bước tới nở nụ cười hên hêch.

Mụ khẽ phát tay, hình dạng của mụ biến đổi thành một người đàn ông trung niên, mặt mày đẹp đẽ, dung mạo đường hoàng như bậc trượng phu.

Trịnh Kiếm Hồng tái mặt:

– Trời! Nó... nó là Bích Linh Ma Ảnh.

Liên theo tiếng kinh hô của chàng, một luồng kinh lực từ phía dưới Thạch Nham đánh mạnh vào bả vai chàng.

Bình!

Một tiếng khô khan vang lên. Thân cảnh chàng hơi nhích động một chút, vẫn tọa lập y vị trí cũ.

Chưởng thế đối phương đánh ra có sức mạnh trên ngàn cân dù người mình đồng xương sắt cung phải nát cốt tan thân.

Nhưng vì chàng là con người chính trực, may mắn ngồi nơi thánh địa, ngọn chưởng của đối phương không làm chàng hề hấn gì. Trái lại cánh tay đối phương nghe tê buốt, từng đốt xương như muốn rụng, người văng xa hơn trượng.

Lúc ấy Trịnh Kiếm Hồng như người đang trong cơn mơ sức tỉnh, đôi mắt mở to, chỉ thấy trước mặt là một hình tượng của Đạt Ma Sư Tổ chứ không phải là cánh đồng bằng như chàng đã thấy lúc này.

Thì ra chàng đang tham thiền, bước vào một thế giới huyền bí. Còn người dùng chưởng đánh chàng là Bích Linh Ma Ảnh.

Lão bảo Trịnh Kiếm Hồng xuống nạp mạng nhưng Trịnh Kiếm Hồng không nghe thấy, ngồi thờ người trên Thạch Nham, làm lão tức bực, nhin không nổi, lão liền vung tay cho chàng một chưởng.

Lão tưởng với mười thành công lực, Trịnh Kiếm Hồng sẽ nát thân, không ngờ Trịnh Kiếm Hồng vẫn sống nhăn. Lão đâm ra hoang mang, sợ run lên.

Trịnh Kiếm Hồng cũng không hiểu vì sao mình không chết. Trái lại trong

người có một sức lực vô hình chọi lại chưởng lực của đối phương, đẩy đối phương văng bắn ra xa.

Tuy nhiên chàng cũng không tránh được nội thương. Máu từ hai khóe miệng rỉ ra đỏ tươi.

Bích Linh Ma Ảnh chếp miệng nói:

– Kỳ lạ! Kỳ lạ!

Trịnh Kiếm Hồng tức tối nhảy ra khỏi Nham Thạch thẳng tay nện về phía Bích Linh Ma Ảnh một chưởng.

Bằng!

Bích Linh Ma Ảnh nhanh như chớp hô lên một tiếng, đưa chưởng đỡ. Một lần nữa lại bị chưởng lực Trịnh Kiếm Hồng đẩy lui hơn ba trượng.

Thần sắc lão bị chấn động mạnh. Lão đứng ngẩn người như pho tượng. Lão không ngờ Trịnh Kiếm Hồng đã bị nội thương mà còn xuất thủ dung mãnh như thế.

Công lực của lão thuộc vào hàng đệ nhất võ lâm chớ phải tầm thường đâu. Vậy mà đương cự không bằng một thằng bé bị bệnh.

Lão càng nghi càng thêm sợ. Lão đỉnh ninh có lẽ Trịnh Kiếm Hồng hấp thụ được chân lý Đại Thần Bảo Kinh nên mới có công lực phi thường thế ấy.

Thêm vào đó, lúc Trịnh Kiếm Hồng nhảy ra khỏi Thạch nham, sắc mặt uy nghiêm, hùng dũng, hai mắt mở to rực rỡ ánh sáng, khiến người nhìn cung bất khiếp vía, bay hồn làm cho lão càng tin Trịnh Kiếm Hồng luyện được võ công thượng thừa trong Bảo Kinh.

Trịnh Kiếm Hồng tuy trong mình bị nội thương nhưng may nhờ thần lực nơi thánh địa thoát chết, đối phương thì lại không hiểu được chỗ huyền bí đó nên sợ lui dần ra xa.

Trịnh Kiếm Hồng thì hiểu được, nhưng nhớ tới cái chết của người mẹ do đối phương gây ra nên chàng càng thêm phần uất, tay hữu đưa lên.

Chàng biết mình xuất chiêu lúc này, chắc chắn là thua lão ma. Dù thế, chàng không sao dằn được cơn giận. Hai mắt chàng chiếu thẳng nhìn vào mặt lão ma, miệng hét:

– Tên ma đầu ác ôn kia, lần này ta cho ngươi về chầu diêm chúa. Chớ không để người tác oai tác quái trên trần gian này đâu.

Bích Linh Ma Ảnh hơi thất sắc, thoáng cái, lão lấy lại được bình tĩnh hỏi:

– Thằng chó chết, người lí nhì gì trong miệng đó. Lão già kia không có đây đâu, đừng dựa hùm vuốt đuôi khỉ.

– Người nói thế là ý gì?

– Lão già...

– Lão già nào?

– Lão tay sai của mày chớ còn ai.

– Á! Ta hiểu rồi.

– Tới người hiểu thì trễ rồi...

Lão ma cố ý nói dài dòng để nhận xét giọng nói của Trịnh Kiếm Hồng xem chàng có bị nội thương hay không.

Trịnh Kiếm Hồng vô tình không biết được điều ấy.

Chàng tuy hơi lo sợ cho Bích Linh lão tăng, song mặt chàng vẫn rắn chắc, giữ được thái độ thản nhiên, trả lời:

– Người đừng láo khoét. Lão ấy không dễ hiếp đáp đâu.

– Ủ! Ta nào có hiếp đáp gì lão ấy. Chỉ tức cười là lão bị ta đánh lừa.

– Người lừa được lão ấy?

– Sao lại không, ta chỉ dùng kế làm lão ấy rời xa nơi này. Há... há...

Này, ta nói cho người biết, lão già dịch đó tưởng dùng kế bất thần đánh úp ta. Không ngờ ta cao tay hơn, đoán biết mọi mưu tính của chúng bây, nên cho một người cải dạng làm Thái Trí đại sư xuất hiện trước mặt lão.

Lão ấy tưởng lầm là ta cải dạng liền xuất thủ định hạ tên Thái Trí giả đó. Ai ngờ tên ấy không chống cự mà bỏ chạy. Lão ấy tức tốc đuổi theo. Thế là mày và lão già ôn dịch bị ta đánh đòn ly gián, người một nơi, kẻ một ngả. Há... há...

Lời nói của Bích Linh Ma Ảnh thật là ngoài sức tưởng tượng của Trịnh Kiếm Hồng. Chàng quá tức giận hét lớn:

– Người quả là tên mưu mô nhiều thủ đoạn độc ác.

Lời chưa dứt, chàng xông lên, sử dụng chiêu “Long Lân Quyền Ba” nhắm ngay ngực lão đánh ra.

Bích Linh Ma Ảnh mấy mươi năm trước thảm bại dưới tay Thần Long Kỳ Hiệp cung vì tuyệt chiêu này. Nay nhìn thấy Trịnh Kiếm Hồng sử dụng, lão cả kinh, lật đật nhảy thối lui.

Trịnh Kiếm Hồng quá gấp rút, vô ý vấp phải cục đá, khiến chàng loạng choạng muốn té.

Bích Linh Ma Ảnh buột miệng thốt.

– Chết rồi! Coi bộ thằng bé chưa lãnh hội được Đại Thần võ công, nhưng ta dễ gì chịu nổi chưởng ấy.

Tuy nói thế, lão ma vẫn xuất hạn mồ hôi:

– Ta phải tìm cách nào cho nó hao bớt chân lực thì họa may...

Trịnh Kiếm Hồng hỏi:

– Lão già ma đầu, người lí nhí gì trong miệng đó?

– Ta muốn người khoan ra tay.

– Tại sao?

– Ta muốn nói...

Trịnh Kiếm Hồng tay vận sẵn mười thành công lực, lạnh lùng đáp:

– Ta không nghe người láu cá nữa.

– Thế, người... người xem lão...

Lời chưa dứt, lão phất tay áo một cái, hình dạng Thái Trí của lão biến thành Liệt Dương Đạo Trưởng, chưởng môn Võ Đang. Trịnh Kiếm Hồng sửng sốt.

– Á! Người... người...

– Nãy giờ ta thử nhà người, coi tính tình nhà người thế nào. Sự thật lão phu là chưởng môn Võ Đang, người quên rồi sao.

Nhưng giọng nói của lão làm sao qua mặt được Trịnh Kiếm Hồng.

Chàng nghiêng răng, trầm giọng quát:

– Hừ! Người dám cả gan cải dạng Liệt Dương Đạo Trưởng, tội đáng chết.

Chàng cau mày tiếp:

– Không lẽ người đã giết ông ấy rồi.

Bích Linh Ma Ảnh cười hăng hắc.

– Ta giết chi lão Liệt Dương. Mà nếu có giết cung dễ như trở bàn tay.

– Nếu thế lão...

– Thằng bé, mày đừng hung dữ, lão Liệt Dương còn sống nhăn chớ có chết đâu. Hiện giờ lão ấy dẫn đệ tử đi tìm con nhỏ Đỗ Thu Linh.

– Hừ!...

Tuy lòng bán tin bán nghi, Trịnh Kiếm Hồng cung không khỏi thắc mắc, không biết tình trạng Đỗ Thu Linh bây giờ ra sao. Chàng để tay xuống hỏi:

– Người biết gì về Đỗ Thu Linh?

Bích Linh Ma Ảnh chậm rãi nói:

– Nghe đâu nàng bị tám chưởng môn của tám đại môn phái bắt nhốt ở Thiếu Lâm Tự.

– Thằng bé, mày nữ dứt tình phu thê, không tìm đến Thiếu Lâm Tự giải thoát cho nàng sao?

Trịnh Kiếm Hồng lạnh lùng đáp:

– Giết người rồi đi cung còn kịp.

Bích Linh Ma Ảnh bình thản cười:

– Thằng bé, sao mày bức bách lão phu hoài vậy. Lão với mày nào có chi oán thù.

Về việc lão phu với Thần Long Kỳ Hiệp đánh nhau chẳng qua là ham chuộng sự thắng bại. Vả lại chuyện đó xảy ra cách đây mười mấy năm rồi. Và lão phu cũng đã chán sân si, đâu còn muốn khác hơn là sự yên tĩnh, tại sao mà cứ đuổi theo ta...

Trịnh Kiếm Hồng lạnh nhạt cười:

– Người nói nghe có vẻ thiện lắm. Nhưng thế sao còn đi mưu hại đại sư huynh ta?

– Này nhỏ, ta nào có mưu hại Thần Long Kỳ Hiệp. Như mà đã thấy, Thần Long Kỳ Hiệp chỉ là vì tập luyện “Đại Thần Bảo Kinh” không thành nên mới phản tẩu, nhập ma mà chết.

– Đúng rồi! Nhưng sao lúc ấy lại có bọn ma của người xuất hiện?

Bích Linh Ma Ảnh khoát tay nói:

– Bọn chúng đi là vì tham đoạt Đại Thần Bảo Kinh, chớ có ai sai khiến.

Một thí dụ cụ thể chứng minh cho người thấy là ta đối với Thần Long rất mực kính nể. Chẳng hạn như lúc Huyết Thủ Cuồng Sinh được nội dung Bảo Kinh, ta không ngần ngại hạ nó, để nó khỏi tiết lộ bậy bạ đi hại cho võ lâm các giới.

Trịnh Kiếm Hồng nhún vai:

– Người nói cũng hay chán đây. Và ta cũng tạm tin là người có lòng tốt với đại sư huynh của ta. Nhưng ta không thể tha thứ tội người dùng “Vô Tâm Thảo” độc giết mẹ ta, để cha ta ôm hận mà chết và chính ta suýt cũng bỏ mạng vì sự di truyền quá ác của độc thảo.

Hôm nay gặp người đây ta phải chém người ra làm trăm mảnh mới hả được mối huyết hải thâm thù này.

Bích Linh Ma Ảnh biến sắc, lui dần ra, nói:

– Người... người lầm rồi, ta nào có giết song thân mi đâu.

– Người thật không có?

– Đúng thế.

– Người hãy nghe ta nói đây...

– Người nói láo đó.

– Lão ư?

Bích Linh Ma Ảnh là người mưu cao, thủ đoạn thâm độc, nhưng lại thua trí một đứa con nít như Trịnh Kiếm Hồng.

Lão vẫn giữ vẻ bình tĩnh nói:

– Lấy gì để chứng minh là lão giết mẹ người.

– Hừ!

– Không phải lão làm, bắt lão nhận tội là nhận làm sao?

Trịnh Kiếm Hồng ngửa mặt lên cười. Tiếng cười của chàng cuồng dại, ẩn chứa nỗi bi thương, khiến lão rùng mình.

– Có gì mà người cười!

Trịnh Kiếm Hồng mắt xạ lửa, hầm hầm nói:

– Ta cười đến giây phút này còn dám bẻm mồm láo mép.

– Ý người muốn nói gì?

– Người tưởng thủ đoạn độc ác của người không được ai biết à? Nào ngờ trời có mắt cho ta thấy rõ lòng thối tha, bản thủ, ác độc như xà tinh của người.

Bích Linh Ma Ảnh giật mình, thầm than:

– Trời sinh ta rồi sao còn sinh Trịnh Kiếm Hồng. Nhưng mà việc ấy, Phụng Hoàng Kiếm Khách đến mãi lúc chết, cũng không phát giác rằng ta bỏ độc hại nàng sao thằng bé này biết được.

Trịnh Kiếm Hồng chú đôi mắt sáng quắc, và bèn như dao nhìn vào mặt Bích Linh, gằn giọng:

– Người có thấy lòng ác độc của người chưa?

Bích Linh Ma Ảnh nạt:

– Thằng ranh con, mà y đừng ngậm máu phun người.

Trịnh Kiếm Hồng bĩu môi khinh bỉ:

– Nếu ta thuật rõ đầu đuôi, thủ đoạn người giết mẹ ta thì người nghi thế nào?

Bích Linh Ma Ảnh tưởng Trịnh Kiếm Hồng không khám phá nổi thủ đoạn của y, nên y cứng rắn đáp:

– Tùy ở người muốn thế nào cũng được.

– Tốt lắm! Nếu ta nói thực hết mọi việc người cúi đầu chịu chết chứ?

Đoạn chàng đem việc vừa thấy lúc Linh Quang xuất hiện thuật lại cho Bích Linh Ma Ảnh nghe.

Bích Linh nghe xong, y tái mặt. Lão không ngờ lại có người thứ hai hiểu biết chuyện thuốc độc của lão.

Trịnh Kiếm Hồng nói dứt lời, Bích Linh Ma Ảnh nhảy dựng lên, hét:

– Không! Ta không tin! Ta không tin.

– Người không tin cái gì?

– Ta không tin người biết chuyện ấy.

Trịnh Kiếm Hồng gằn mạnh từng tiếng:

– Nếu muốn người khác không biết trừ ra mình đừng làm, vả lại câu nói của người vừa rồi không phải xác nhận là mình làm ư?

– Ta nói câu nào bảo là ta xác nhận?

– Vậy ta nhắc lại, vánh tai mà nghe đây. Người vừa bảo là “Ta không tin người biết chuyện ấy?”. Câu nói đó vô tình đã nói lên việc làm độc ác của người. Nào có đúng không?

Bích Linh Ma Ảnh biết mình lỡ lời liền trở:

– Lời nói của người lúc nãy khiến ta không tin là thật được. Nó có vẻ thân thiện, hoang đường. Biết đâu người bịa cung không chừng.

Trịnh Kiếm Hồng tức tối khôn cùng, muốn ra tay giết lão chết cho rồi.

– Người biện hộ cung có lý. Sự thật lúc người chuốc độc mẹ ta, không ai thấy và ta cung chẳng nghe ai nói lại.

– Như vậy sao người dám hồ đồ nói oan cho ta.

Trịnh Kiếm Hồng trợn mắt quát:

– Đạt Ma Sư Tổ phát hiện Linh Quang lộ trần tội ác của người đó.

– Linh quang?

Rồi lão rụt rè hỏi tiếp:

– Người... người đã thấy được Linh quang?

– Cố nhiên là ta thấy.

– Há?

Lão kinh hô lên, vì tưởng Trịnh Kiếm Hồng linh hội được võ công “Đại Thần Bảo Kinh”, khiến mặt mày lão tái trắng, trống ngực nhảy thành thạch, mồ hôi tuôn ướt như mưa.

Lão lui dần, lui dần ra sau định tìm đường tẩu thoát. Không ngờ tảng đá to lớn nằm chặn ngang làm lão vấp chân té nhào xuống.

Trịnh Kiếm Hồng hét lên một tiếng:

– Chưởng!

Rồi lẹ tay như chớp đánh ra chiêu “Long Lân Quyển Ba” vào ngực lão ma.

Cả kinh lão ma lập tức lăn qua né tránh.

Ngọn chàn đi với tốc độ mạnh kinh khủng.

Bình! Một tiếng, khối đá to lớn bể nát như cám, bụi văng tung tóe.

Liền đó, Trịnh Kiếm Hồng tuôn thêm chiêu thứ hai, thứ ba tựa hồ như phong ba, bão táp.

Thoát được chiêu thứ nhất lão ma nhẹ như điện xẹt, thân ảnh trở dậy ngay, song chưởng đưa lên đỡ.

Bằng! Bằng!

Rừng núi chấn động, rung rinh, cuồng phong cuộn cuộn từ hai phía đổ dồn, hòa lẫn tiếng la hét, tạo nên bầu không khí chết chóc hãi hùng.

Bùng! Bùng! Âm! Âm!

– Á!

– Ái da!

Trịnh Kiếm Hồng bị đẩy lùi hơn một trượng, miệng nhuộm đầy máu đỏ. Nhưng chân vẫn còn đứng vững.

Còn Bích Linh Ma Ảnh thì té nằm vắt người qua mấy hòn đá, mặt mũi phúng máu, đầu sưng to như cái cối, hỏn hển thở không muốn ra hơi.

Hai người nhìn nhau không ai nói với ai một lời.

Họ chỉ biết muốn ăn tươi nuốt sống kinh địch mà thôi.

Thời gian vẫn trôi qua trong sự thù hằn, giận dữ và căng thẳng nghẹt thở.

Mặt của Trịnh Kiếm Hồng bỗng từ đỏ trở nên tái trắng một cách dị thường.

Bích Linh Ma Ảnh thấy thế, nhếch môi cười hiểm độc.

Giây lát sau, lão gương đứng lên, bước gằn về phía Trịnh Kiếm Hồng.

– Hì hì! Người tuy gặp Linh Quang giải được kinh thuyết Đại Thần võ công, nhưng xem ra công lực còn kém. Bây giờ lại trúng “Vô Tâm Kỳ Chưởng” của ta, nếu không quy phục nghe theo lời của ta thì khó mà thoát. Hì hì...

Trịnh Kiếm Hồng nghe phát lạnh rung lên mà tức tối vì thủ đoạn độc ác của đối phương.

Thật ra, chàng không hề sợ trúng phải độc “Vô Tâm Kỳ Chưởng”. Vì trong người chàng đã uống qua Thiên Sơn Ngọc Dịch. Đối với độc này khi thấm vào máu chất Thiên Sơn Ngọc Dịch sẽ hòa giải, chàng trở nên vô sự.

Chàng chỉ có một sự ân hận là tại sao khi gặp Quang Linh chàng không hỏi bí quyết Bảo Kinh để bây giờ đâu còn thì giờ trở lại hỏi nữa. Vả lại Linh Quang cung đã tắt rồi.

Như vậy, chàng vẫn mù tịt ý nghĩa hai câu “Nghịch chuyển trùng lâu. Càn khôn đảo lộn”.

Bích Linh Ma Ảnh thấy chàng không đáp mà đứng thừ người lại tưởng chất “Vô Tâm Kỳ Chưởng” đã nhập vào tim phổi nên lão khoái chí, cười lớn hơn:

– Nhỏ ơi! Mà chạy đâu thoát chết! Hì hì...

Trịnh Kiếm Hồng nghe thấy mấy lời của đối phương giận ứa gan lộn ruột nhưng vẫn không hé môi.

o O o